

2025. szeptember 8. hétfő

Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. (Zsoltár 46,2)

Mk 1, 1-6.: Kezdődik Jézus Krisztus [Isten Fia] evangéliuma, amint meg van írva Izajás próféta könyvében: *Íme, elküldöm előtted követem, aki elkészíti majd utadat. Kiáltónak hangja a pusztában: „Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!”* Megjelent Keresztelő János a pusztában, és hirdette a bűnbánat keresztségét a bűnök bocsánatára. Ment hozzá Júdea egész vidéke és a jeruzsálemiek is mind, és – amikor megvallották bűneiket – megkeresztelte őket a Jordán folyóban. János teveszőr ruhát és a derekán bőrövet viselt, sáskát evett meg vadmézet.

Igehirdetés: Egy idős néni megkérdezi a férjét 60 év házasság után: Drága Uram, miért nem mondod, hogy szeretsz? Mire a bácsi: Mondtam már egyszer, majd szólok, ha változás lesz. Ugye ez viccnek sem olyan jó, de párkapcsolati stratégiának még rosszabb. Ugyanígy nem jó, ha a megtérésünk, elköteleződésünk után már csak rutinból vagyunk az Istennel, működtetjük a vallásos dolgainkat, de saját magunkat kispóroljuk belőle, mert túl sokat aggódunk a földi mulandó dolgokkal kapcsolatban és azok kötnek le minket, pedig Isten szeretne velünk időt tölteni, jelen szeretne lenni az életünkben. Erről beszéltünk pénteken, ma pedig azt fogjuk megnézni, hogyan fordulhatunk felé, hogyan fogadhatjuk az Ő érkezését napról napra, pillanatról pillanatra, vagyis mi múlik rajtunk, hogy kapcsolatunk az Istennel élő és életető maradjon.

A ma evangéliumból azt tudjuk meg, hogy Isten közeledik hozzánk. Keresztelő János az útkészítő, és az ő példája nyomán kell nekünk is készíteni az utat, hogy Isten megérkezessen. A biblia mindkettőt hangsúlyozza: Isten jön, érkezik, keresi a kapcsolatot velünk, de tiszteletben tartja a szabadságunkat. *Íme, az ajtóban állok, és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele étkezem, ő meg velem. (Jel 3,20).* A mi feladatunk tehát az útkészítés, a beengedés. János útkészítésének leghangsúlyosabb eleme a bűnbánat volt. Az ő keresztsége, bemerítése is ezt szimbolizálta. Nem túl népszerű ez mostanában. Szeretünk úgy tenni, mintha nem lenne bűn. Szeretjük megmagyarázni, szeretjük felmenteni magunkat ezzel-azzal. Amikor bűnbánatot tartunk, érdemes ezt a kettőt különválasztani. Amikor például arra gondolok, hogy kiabáltam valakivel, akkor rögtön jön az önfelmentés: de hát ő is, és meg is érdemelte stb. Ilyenkor érdemes megállni és visszatérni az elejére: a tény az, hogy kiabáltam vele, elvesztettem a türelmemet: és ez az én bűnöm, ez tartozik rám. Azt, hogy ő is kiabált, azt, hogy felbosszantott, azt majd megbánja ő, az az ő része.

„Hányféle szégyen és képzelt dicsőség hálójában evickélünk, pedig napra kellene teregetnünk mindazt, mi rejteni való.” (PJ) A bűnbánat tehát nem valamiféle önostorozás, hanem annak bevállalása, bevállása, hogy ez van most. Ezt tettem veled, ezt tettem magammal. Ebben vagyok most, de ha ezt merem az Isten napja elé teregetni, nem gátol meg benne a szégyenem, nem menekülök a képzelt dicsőségeimbe, akkor Isten előtt meglátom a továbblépés útját, a megbocsátást, a változást, akkor készül az az út, amin keresztül Isten beléphet az életembe.

Amíg úgy élek, hogy nincs bűnöm, nincs semmi bajom, amíg mindenki bolond, csak én vagyok teherautó, addig Isten hiába érkezik irgalommal és szeretettel. Hiszen, ha nincs bűnöm, akkor nincs is mit megbocsátani és amíg a tökéletesség szerepét játszom, addig nem engedem, hogy Isten azt az esendő és gyenge embert szeresse, aki valójában vagyok. Ennek a lépésnek a naponkénti megtételéhez adjon nekünk erőt a Mindenható!